

KIS LAP

BETEG BÁRÁNY. (Lásd a 230. lapon.)

AZ EZÜST HUSZAS.

— Elbeszélés számos képpel. —

A ÉN egyszer nagyra nővök, táncz-
mester leszek, szólt a kis Emmike.
— Legfőlebb tánczmesternő,
te kis libácska, felelt Flóra nevetve. A
tánczmester férfi.

Emmike ezzel sehogy sem volt meg-
elégedve.

— Nem, nem, én csak tánczmester
akarok lenni . . . olyan hosszú ruhában,
mint a nénié, nem érne a dolog semmit . . .
csak úgy szép, mint a mi tánczmesterünk
minket tanít, kezében a hegedüvel, aztán,
ide-oda ügyesen lépdelve, csuszva, forogva
vékony lábaival. Oh, Florácska, de hátha
nagyra nővök, tudod, egészen nagyra,
akkor talán mégis csak válhatik belőlem
tánczmester.

— Oh te bohó, hiszen mondtam már,
hogy nem! Akármilyen nagyra nősz,
mégis csak Emma maradsz. Most kis
Emmike vagy, azután majd nagy Emma
leszel, de tánczmester soha sem lehetsz,
mert nem változhatol át fiuvá.

— Oh, mily kár!

— Ugyan miért?

— Miért? Mert a tánczmester, azt hi-
szem, a legboldogabb ember a világon.
Mindig tánczol, ugrál, bókol, — oh, hát
lehet ennél szebb valami?

Flóra, ki teljes hat évvel volt idősebb
a még csak nyolczadfél éves Emmikénél,
megint csak nevetett és nyugodtan meg-
jegyzé, hogy a tánczmester dolga bizony
nem épen valami irigylésre méltó s a táncz-
mester épen úgy lehet boldogtalan, mint
akárki más.

— Ugyan, Flóra, te mindig csak tré-
fálsz velem, szólt Emmike. Már hogy
lehetne a tánczmester boldogtalan? Épen
mintha azt mondanád, hogy a tündérek
boldogtalanok lehetnek.

— Tündérek nincsenek, kedvesem.

— Igen, de tánczmesterek vannak.
És ha választanom kellene, hogy melyik ér
többet, én bizony azt mondanám, hogy a
tánczmester sokkal különb, mint akár-
melyik tündér. Hanem persze, ha komo-
lyan mondd, hogy belőlem soha sem vál-
hatik tánczmester, akkor úgy is minden
hiába!

Flóra csak újabb vig nevetéssel fe-
lelt s megcsókolta a bohó kicsikét, ki ezzel,
úgy látszik, meg is volt vigasztalva.

Emmike és Flóra közel rokonok vol-
tak és együtt voltak az Óváriné asszony
nevelőintézetében. Tulajdonképen nem is
mondhatom, hogy ez nevelőintézet volt;
Óváriné már pihenni vágyott és csak igen
nagy kérésre vállalkozott arra, hogy még
nehány leánykának a nevelését befejezze.
Mindössze hatan voltak a növendékek,
kik ott úgy érezték magukat, mint a szülői
házban. Az igazgatónőn kívül egy kedves,
mintegy husz éves leány, Malvina kisasz-
szony ügyelt reájok s a városkából, mely-
nek szélén gyönyörű kert közepén feküdt
az intézet, dérék tanárok jártak oda a nö-
vendékek oktatására s köztük egy táncz-
mester is.

A növendékek, mint mondtam, hatan
voltak. Flóra volt a legidősebb, már majd
tizennégy éves, Emmike pedig a legfiata-
labbik, mert csak nem rég mult hét éves.
(Lásd a 228. lapon.) Ott volt aztán a tizen-
két éves Etelka, meg még két testvér,

Irma
vendé
érkeze

N

togás

hogy u

vagy k

kevese

már na

hon él

kényez

leányka

A kis E

hogy o

benne;

rette, ő

ismert

kedves

Le

danom,

indulatb

Flórácsk

leányka

legidőse

kisasszon

az új nő

még több

akkor vé

Vég

denki me

tött kép

fiatalabb,

de bizon

szeleburd

szokva v

eszébe jut

óra alatt

megegyez

illetlenül

Irma és Sarolta és végre a legujabb növendék, ki csak néhány nappal ezelőtt érkezett: Lujza, az igazgatónőnek rokona.

Nagy volt a növendékek közt a suttogás és kíváncsiság, mikor meghallották, hogy új társat kapnak. Milyen lesz? Nagy vagy kicsiny? Többet tud-e mint ők, vagy kevesebbet? Annyit megtudtak róla, hogy már nagyocská leány s eddig mindig otthon élt gazdag szüleinél, kik talán el is kényeztették. De azért lehet kedves, jó leánya s itt majd megtanulja a rendet. A kis Emmike előre meg volt győződve, hogy csak újabb jó barátjára talál benne; mert a kis bohót mindenki szeretete, ő is szeretett mindenkit s amit ő ismert a világból, az mind csupa jó és kedves volt.

Leginkább félt, őszintén ki kell mondanom, Flóra. De nem ám valami gonosz indulatból, hanem egy kis hiúság miatt. Flórácska a legderekabb, legkedvesebb leánya volt valamennyiök közt s mint legidősebb, sokszor ő helyettesíté Malvina kisasszonyt és erre büszke volt. De hátha az új növendék idősebb mint ő s talán még többet is tud? Akkor ő lesz az első, akkor vége lesz Flórácska dicsőségének!

Végre megérkezett Lujza és — mindenki meg volt elégedve. Vidám, napsütött képű, erős leánya volt, kisebb és fiatalabb, mint Flóra, nem épen tudatlan, de bizony nem is nagyon tudós, kissé szeleburdi, akin meglátszott, hogy eddig szokva volt mindent megtenni, ami épen eszébe jutott. A többi leánynyal alig egy óra alatt megbarátkozott s mindnyájan megegyeztek abban, hogy Lujza kissé illetlenül beszél és cselekszik ugyan néha,

de hát azért mégis csak jó leány; örülni lehet, hogy ide jött az intézetbe.

Három, vagy négy napja mult Lujza megérekeztének, mikor Flórácska és Emmike szobájukban azt a beszélgetést folytatták a táncz mesterről és a tündérekéről. Flóra épen javában nevetett a kicsike furcsa ötletén, hogy táncz mester szeretne lenni, mikor Lujza belépett.

— Ah, milyen vigan vagytok, szólt Lujza. Talán valami érdekes dologról beszéltetek?

— Meghíszem azt! felelt Emmike; táncz mesterekről és tündérekéről. Mondd, te, melyiket tartod többre?

— Melyiket tartom többre? Nem értem.

— Azt akarom tudni, melyiket szeretted jobban?

— Egyiket sem. Soha sem láttam se tündért, se táncz mestert.

— Sohasem láttál? kiáltá Emmike elképedve.

— Hát te már láttál tündért? kérde Lujza kaczagva.

— No . . . azt nem . . . felelt Emmike megzavarodva. Tudod, az csak a mesékben van, onnan ismerem; de táncz mester valósággal létezik.

— Tudom, de nem láttam. Nálunk falun soha sem járt.

— Majd megláthatod ma, szólt közbe Flórácska. Épen ma lesz táncz-leczkénk s te is megkezded.

— És akkor majd megmondod nekem, ugy-e: többet ér-e a táncz mester, mint a tündér? szólt Emmike.

— Én bizony nem sokat törődöm sem az egyikkel, sem a másikkal, jegyzé

meg Lujza kissé gunyosan. Épen most hoztam ám valamit, ami többet ér a te tündérednél és tánczmesterednél.

Flóra és Emmike csak most vették észre, hogy Lujza valamit rejteget a köténye alatt.

— Valamit, ami többet ér a tündérekénél? kiáltá Emmike. Az lehetetlen!

— Mit rejtegetsz ott? kérde Flóra, szintén kíváncsian.

— Azért hoztam, hogy nektek is jusson belőle.

Ezzel Lujza jókora papiros-csomagot vont elő, szétbontotta és Emmike elé tartá kincsét.

— Czukros sütemény! kiáltá Emmike álmélkodó örömmel.

Valóban négy darab pompás kis diós kalács volt ott a papirban (Lásd a képet a 229. lapon) s Lujza, mialatt maga is beleharapott az egyikbe, Flórát és Emmikét

is megkínálta. Mindakettő szívesen elfogadta s jóízűen falatoztak, mignem Flóra azt kérde Lujzától:

— Az igazgatónótól kaptad ezt a pompás süteményt?

Lujza fejét rázta.

— Hát Malvina kisasszonytól?

— Attól sem.

— Hát kitől?

— Senkitől!

— Bolond beszéd! Hiszen magad csak nem sütötted!

— Persze hogy nem, hanem pénzért vettem, szolt Lujza nevetve. A kertben sétáltam s épen a hátsó kis ajtóban álltam, mikor arra ment egy asszony, ki effélét árul. Mondtam neki, hogy szombaton majd ismét jöjjön el.

Még el sem mondta egészen, már Emmike letette a maga süteménye felét és felsóhajtott:

— De kár! hiszen tudod, hogy ez nem szabad!

— No bizony! Szeretném tudni, miért ne volna szabad? szolt Lujza hetykén s jóízűen tovább falatozott.

— Nem szabad, mert az igazgatónő nem engedi meg, hogy efféléket vásároljunk, szolt Flóra, ki szerencsére, vagy talán szerencsétlenségére már az egész kiflijét megette volt.

— De nekem senki sem mondta, hogy ez tilos, jegyzé meg Lujza, ki csöppet sem látszott megijedni.

— Nem gondolták, hogy mindjárt utadba akad a süteményes asszony, felelé Flóra komolyan. Az igazgatónő azt mondja, hogy elég az a csemege, amit ő ad nekünk s hogy esztelen dolog pénzünket, ha van, effélékre költeni. Ezért szigorúan megtiltotta az ilyen vásárlásokat.

FLÓRA ÉS EMMIKE. (Lásd a 226. lapon.)

n magad

n pénzért
kertben
ban áll-
szony, ki
szomba-

szén, már
énye felét
ott:

ár! hiszen
y ez nem

szony! Sze-
dni, miért
szabad?
a hetykén
ovább fa-

n szabad,
gazgatónő
meg, hogy
sároljunk,
a, ki sze-
vagy talán
elenségére
ész kiflijét
olt.

n mondta,
ki csöppet

y mindjárt
szony, felelé
gatónő azt
ege, amit ő
og pénzün-
Ézért szigo-
rlásokat.

A kis Emmike busan nézett a félre-
tett fél kalácsra s aggódva kérde:

— Ugy-e Flórácska, ne egyem meg?

Flóra, bár nagyon jól tudta, mily
nagy áldozat ez a kicsikétől, mégis komo-
lyan felelé:

— Azt hiszem, kedvesem, jobb lesz,
ha nem eszed meg.

Emmike nagyot sóhajtott, de nem
nyult többé a süteményhez.

Erre már Lujza is komolyabb lett s
Flórához fordulva kérde:

... NÉGY DARAB KIS DIÓS KALÁCS VOLT OTT. (Lásd a 228. lapon.)

— De itt még egy egész kalács is van . . . most mit csináljunk e másfél kaláccsal?

— Én bizony nem tudom. Talán legjobb volna, ha megmondanál mindent az igazgatónőnek s megkérdeznéd, szabad-e megenned azt a negyediket is?

— Oh, azt biz' én nem teszem, viszonzá Lujza, ki csakhamar megint a régi meggondolatlan gyermek lett. — Még nem ismerem jól, nem tudnék vele beszélni. Inkább odaadom valami szegénynek.

— Ha akarsz, majd beszélek én az igazgatónővel, szölt Flóra jóakarólag.

— Nem, nem! Ha már épen meg kell mondani, akkor inkább magam mondom meg. Kérlek tehát, ti ne szóljatok semmit. Én nem tudtam semmit erről a tilalomról — miért nem mondták meg?

— Nem gondolhatták, hogy a süteményes asszony mindjárt utadba akad. A többi szabályokat már tudod?

— Oh, tudok már egész litániát, de nem nagyon mulatságosak, mondhatom. Kivált az a korai lefekvés, — az nagyon bosszantó. Az már mégis unalmas, hogy kilencz órakor el kell oltani minden gyertyát, mikor mások még ébren vannak!

— Igen, de tudod, reggel korán kell fölkelnünk s a doktor azt mondja, hogy a kicsinyeknek többet kell aludni, mint a nagyoknak, felelt Flóra.

— Mily kár! szölt közbe Emmike, hogy csak az alvásnál van így, a csemegékből pedig nekünk kevesebb szabad, mint a nagyoknak!

Erre a két nagyobbik lány hangos kacajra fakadt s Emmike végre maga is velök nevetett, mert ő csöppet sem volt

haragos, ha rajta mulattak; tudta, hogy csak tréfából teszik. Csakugyan szerette is mindenki, mert ő volt a legkisebb valamennyiök közt s úgy bántak vele, mint valami kedves kis bábuval. Természetesen mindnyájok közt rokona, Flóra szerette legjobban s Emmi is úgy tekintette őt, mint valami kis mamát, kinek mindent megmondott és mindenben engedelmeskedett. De különben is engedelmes volt és oly szorgalmas, oly kedves és vidám, hogy a nagyobbaknak is mintaképül szolgálhattott volna. (Folyt. köv.)

BETEG BÁRÁNY.

(Képpel a czimlapon.)

JÖSZTÖK Nelli, Marika!
Jaj, beteg a barika!

Itten fekszik betegen,
Kinálgatjuk minden jóval —
Nem köll neki semmitem.

Hivogatja az anyja,
Jaj szegényke nem hallja.
Hivassunk doktort neki,
Orvosságot praescribál majd,
Az tán lábra segíti.«

El is hitták a doktort,
(A vén Andris juhász volt.)
Barin gyorsan segítse,
A torkát megoperálta —
Egy nagy késsel leölte.

Ah, a gyöngéd gyermekek
Szörnyeu pityeregtének.
Megersírták szegénykét —
Este aztán paprikásnak
Jóizüen megették.

KÉT MESE.

— Elmondja *Dorina néni.* —

I. Egy kis czicza története.

— I VAN a tenyeremen? Kis rög?

Nem az! Kis czicza!

E szavakkal hozott be a kis Mimi mamájának egy icziny-picziny cziczuskát.

Czirmoska, soványka volt a kis állat, mely a kis lány két tenyerén mint egy jókora »papmacska« (a »papmacska« egy hosszú szőrű hernyó) összegömbölyödvé feküdt.

— Hol vetted ezt a szegény szerencsétlen kis borzas állatkát? kérde a mama.

— Bizony, kedves mama, felelé Mimi, részvéttel simogatva a cziczuskát, ezt nem vettem sehonnan! Csak úgy az ölembe pottyant.

De hagyjuk a cziczára magára története elbeszélését.

— Persze, hogy sehonnan sem vettek, sietett a czicza Mimikét igazolni. Hogy vettek volna? mikor csak úgy lepottyant a világra! Mig ide nem jutottam, addig egy nagy, igen nagy széna rakás volt a lakásom.

Erre elhalgatott és köröskörül nézett.

— No's czicza, miért nem folytatod elbeszélésedet? kérdezték tőle.

— Nem vagyok még e világban jártas, felelte nagy komolyan, azért nézegetek körül és azt tapasztalom, hogy valami igen nagy még sem lehetett az az én régi lakásom; — de persze ezt csak most veszem észre, hogy ide kerültem. Minő tágas itt! a szememet bár mennyire mereszem, még sem látom végét e világnak;

ott meg, ahol eddig laktam, ha jó kedvemben épen úgy akartam: két ugrással egyik szélétül a másikig jutottam a lakásunknak és akkor aztán vége is volt a világnak, mert onnan tovább nem mehettünk.

Mig tehát a széna közt tanyáztam, gyakran panaszkodott anyám, hogy nem bír bennünket eltartani, mert nem csak magam voltam ám, öten sirtunk-rittunk anyánk után, ha éhezünk.

— Jertek csak, hivatott bennünket néha, jertek, mutatok nektek egy helyet, hol jól lakhatok azon esetre, ha netalán magam betegem vesznék el és tovább csakugyan nem táplálhatnának benneteket.

Mi csak nagy kedvetlenül és sok hivatásra követtük anyánkat. Nem birtuk felfogni, miért ne táplálhatna ő minket tovább is; de meg nem is akartunk másként táplálkozni, mint eddig, mert jobbat nem is tudtunk képzelni anyánk tejénél; azt tartottuk, hogy ennél minden csak rosszabb lehet.

Egyszer, mikor úgy huzakodtunk-vonakodtunk, anyánk nagyon mérges lett, megcsipte a fülünket és odaczipelt bennün egy jókora nyiláshoz:

— Rosz, engedetlen gyermekek! korbolt aztán bennünket; ha szigorral nem lépnék fel, még itt vesznének éhen! Hiába mondom nekik, hogy nem birom őket tovább táplálni, egy sem akar mozdulni! Játékkal agyonfárasztják magukat, de eleseg után egyik sem akar nézni.

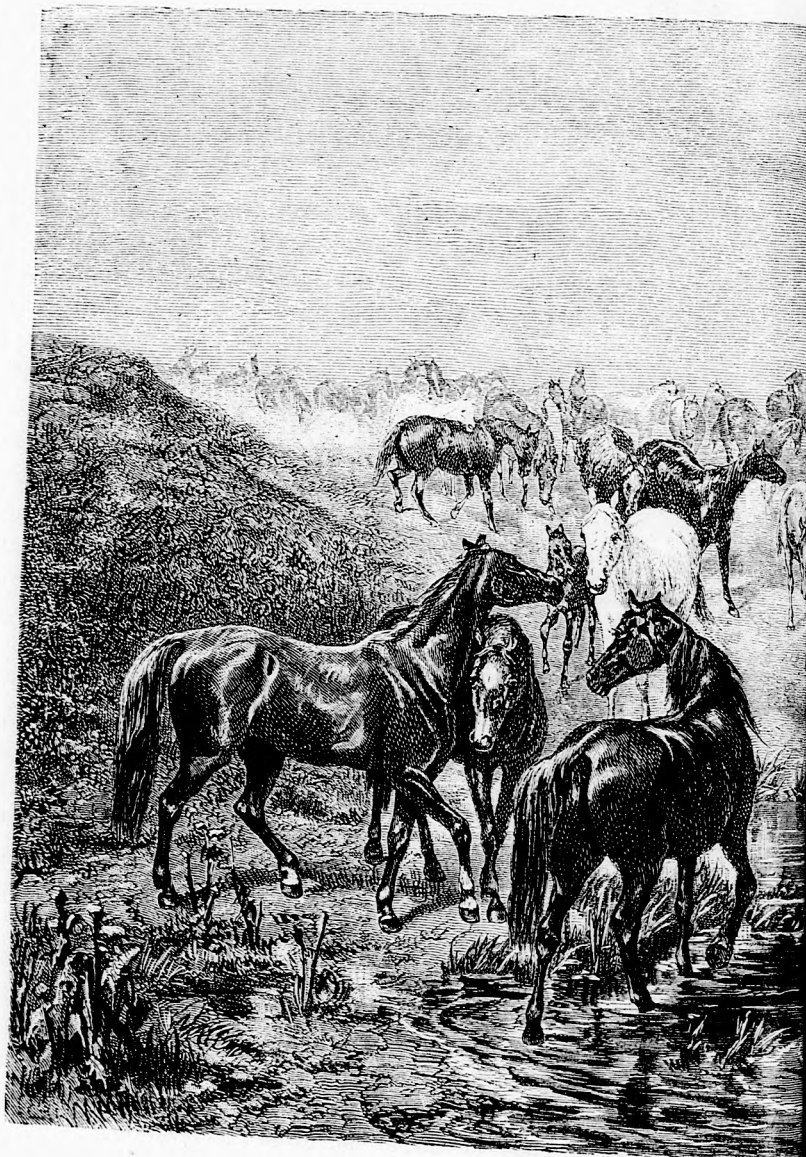
Erre mindnyájan megjuhászodva követtük a mamát egészen a nyilás párkányzatáig.

— Nézzetek le! parancsolá. Látjátok-e ott az istálló közepén azt a nagy

edényt, melyre a lámpás épen oda veti világát? Az egy dézsa.

— Jó, jó, feleltünk vékony hangon; de minek nekünk az a dézsa?

— Csitt! sziszegett ránk anyánk, jó körmöst adva annak, ki épen keze ügyébe került. Elhallgattok, ti háládatlan kis cziczánép! Egy szót se többé! Tudjátok meg, hogy azt az edényt, melyet meg sem akartok nézni, reggel, este, szinig töltögeti tele a legjobb tejjel az az ember, aki most az egyik tehén mellett ül. Figyeljete! Nem sokára fel fog kelni, látjátok? Már jön! Veszitek észre kezében azt a kisebb edényt? Az sajtár; látjátok, hogy ömlik belőle a nagyobbik edény-

MÉNES A TISZA PARTJÁN (a 233. lapon.)

egy duzzad ki. Ha oda lemennétek, mindig kapnátok bőven tejet; így meg itt el kell éhen vesznetek. Ha én még egyszer leme-

gyek egerészni, nem tudom, fel birok-e többé jönni hozzátok. Nélkülem pedig tönkrementek, ha szavamat nem követitek.

— Dehogy nem jösz vissza, mama! Hogy hagynál itt bennünket? A dsz te nekünk ezután is a te jó tejcskéd-bül, hizeleg-tünk neki. Kell is nekünk az a tehéntej, ha még olyan fehér, még olyan habos is! Rosznak kell annak lenni!

Hogy lenne az jó, mikor olyan nagy otromba szarvu állat adja, mint az az óriás, eseten tehén! Aztán mekkorákat orditanak azok a tehenek! Zeng bele egész határunk! Míddőn orrunkat kidugva egy-egy nyiláskán s valamelyikök meglát, azonnal ránk kiált: »bú bú!« Bú-

junk is mi ugy, hogy nem kell rá biztatni, de azért mindég csak ordítznak valamenynyien, azok a csúnya állatok! Nem is meggyünk mi le, minék is? Mire való nekünk annyi tej? Még bele fulnánk!

Nem sokára elaludtunk és azt álmodtuk, hogy mamánk mindég velünk volt; de mikor felébredtünk hült helyét leltük a mamának, s ez annál nehezebben esett, mert este a sok perlekedés, huzavona közben elálmosodván, nem is laktunk jól. — Mindnyájan biztunk azonban jó álmunkban, melyet kölcsönösen elmondtunk egymásnak és türelemmel vártuk a mamát. — De ő csak nem jött — és nem is jött többé.

Anyira elmaradt, hogy már három napja nem láttuk. — Elmentünk most már a nyiláshoz is, hová minap mamánk vezetett — de egyikünknek sem volt bátorsága lemenni, bármennyire hivatólag duzzadozott is a tej ott a dézsában. Szegény testvérekém sirtak-ríttak, — óh, ugy elszorul szívem, ha rájok gondolok, mert bizonyosan nyomorultan elvesztek. Magam is szinte szédültem az éhségtől, nem mertem mocczanni sem, még kevésbé lemenni az örökké »bú! bú!«-t kiáltó szörnyek közé. Lefeküdtem tehát a nyilás szélére, hogy legalább onnan lássam a minap megvetett, de most már nagyon jónak képzelte tejeckét; elgondoltam, hogy nyalogatnék szépen a dézsa szélén belőle; nem kellene nekem épen belefulnom, azért hogy olyan sok . . . lehet az embernek, habár czicza is, magára vigyázni. Okos czicza bele tudja magát a helyzetbe találni.

Igy okoskodtam és biztattam magamat, de valósággal bizony nem fordított

tam keserves sorsomon semmit sem. Nem tudom, gyávább lettem-é, mint az első perczben voltam, vagy az éhségtől eredő gyöngeség szögezett fekvőhelyemre: elég az hozzá, hogy ott aludtam el, ahol kedves anyámat utóljára láttam. És ismét vele álmodtam; láttam felém jönni, hallottam mint szólt hozzánk. Örömben nagyot ugrottam feléje; de jaj! lepottyantam mélyen, mélyen és fölébredve nem kedves mamám oldalán találtam magamat, hanem a nagyszarvu szörnyetegek előtt fetrengtem, egy szakajtó korpa közt. Most meg itt vagyok! Mimike jól tartott tehen-tejeckével. Szegény testvérkéimet is keresték, de sehol sem találták őket. A mamát is láttam már, de nem mertem feléje menni, mert csakugyan beteg szegény és nagyon haragos. No, majd kibékitem jó magamviseletével, hordok neki sok egerkét és tejeckémet is megfelezem vele.

Eddig volt a czicza beszéde.

A kis cziczuska szépen meg is tartotta szavát, soha sem volt illedelmesebb, kedvesebb czicza, mint a Mimike kis Lénije. Anyira igyekszik kis urnője kedvében járni, hogy nem régiben feltűnévén ez neki, hogy Mimikének nappal fényes fekete a lába, éjjel meg fehér, kileste, miképen lehet ez? És fölfedezte, hogy Mimike nappalra czipőt huz, melyet este levett.

— No, gondolta a czicza, ha Mimike nappal fekete lábu, bizonyosan illik, hogy legyen, mert Mimike nagyon jól nevelt lányka. Meglesem, hová hordják a czipőt mikor sáros-poros, és honnan hozzák vissza oly fényes feketén.

Utána is ment a cicza jókor reggel a szobalánynak és meglátta, mikép lett a sáros cipő szép fényes.

Elbujt egy szögletben és mikor senki sem volt a szobában, előjött. De nagy volt a bökkenő! Abba a fekete kenőcsbe, melyet a Mimike cipőjére kentek, bele mártogatta ugyan a lábacskáit valahogy, szépen sorban mind egyiket, de már most, mitévő legyen?

Hiszen nem hogy tisztább lenne, hanem még piszkosabb valamennyi lába!

— No bizony! gondolta magában; kár volt megijednem. Most jut eszembe, hogy a Katka azzal a kefével dörzsölgette a cipőt, úgy lett fényes; bizonyosan ez volt az igazi! Vajjon mire mennék én, ha a derék öreg kefe urat, ki itt fekszik a széken, megkérdeném bajom iránt?

Ezzel fölugrott a székre.

— Alászolgája, jó reggelt kívánok! Semmi felelet.

— Ugyan mit szólna, ha megsimogatnám! gondolá a cicza és feléje kapott kis körmöcskéivel a kefének. Biz a semmit, még így sem! Vajjon haragszik-e? vagy így szoktak bánni művelt kefe urak a kis ciczákkal? Alkalmasint így lesz, mert ha boszankodnék, akkor legalább egy kissé megpofozgatna, mint mama szokta volt, mikor nem épen nagyon haragudott. Hát ha úgy tennék, mint a mamával mikor jó kedvű volt? Rajta! hopp-hopp!

És hátán termett a cicza a komor, de mint hitte jószívű kefe urnak, aki egy negyed óra mulva is még egészen nyugodtan türte, hogy a ciczus hátán ug-ráljon.

— Ohó, hát ez miféle dörömbölés? A Katka jön dörögve, a Mimike cipőjével.

— Hol van az a nagy kefe? zsörtölődik mérgesen a belépett szobaleány; soha sem elég tiszta ez a cipő! De minek is, mikor Mimike azonnal besározza, amint az udvarra kilép. De hol az a kefe? Sicz! te csunya állat! talán bizony te is fényes cipőbe akarsz járni? Megállj kis borzassa, majd adok én neked kefét! No, még a subiczkot is mind kikaparta! No várj csak jöjj elő, majd megkeféllek én!

A ciczuska azonban ilyen biztatásra szépen bent maradt a nagy szekrény alatt, hová elbujt volt. Sokáig nem mert előjönni s egyszer csak nagy unalmában eszébe jut megnézni az ő apró lábacskáit Szedegeti fel sorba, — hát egyik szebb, fényesebb, ragyogóbb mint a másik. Örvendezett a kis cicza.

Ejnye! drága kefém, kedves jó barátom! ezt illik neked megköszönnöm! Mig én a hátadon táncoltam, te ilyen szép fényesre tisztítottad lábacskáimat. Köszönöm szépen! Magamat ajánlom további kegyeibe is! De most szaladok, megnézem, van-e a Mimike cipője is olyan fényes fekete, mint az én lábacskám? — Szó sincs róla! Ő már besározza... engem pedig nem enged a földön járni, ölében hurezol. Van-e nálamnál szerencsésebb kis cicza? Van egy kegyes pártfogóm, a kedves Mimike; eszem, iszom husocskát, tejeckét, s ha mulatni akarok, szívesen lát jó barátom, a nagy kefe! Persze csak akkor, mikor a dörögő

Katka nincs közel. De ennyi boldogság közepett föl sem vesz az ember, még ha cicza is, holmi dörmögő Katkákat, kivált ha csak egy szál van belőle, mint nálunk.

* * *

II. A négy halászeleány.

INI, Kati, Fizsi és Zsuzsi, négy jó barátnő volt hajdanában. A tengerparton lakó halászok leányai voltak, csinosak, fürgék mind a négyen és aki őket közelebről nem ismerte, meg volt győződve, hogy ők azok a lányok, kikről azt szokták mondni, hogy: »még az eszterhéjat is megfonják«, annyira sürgöttek-forogtak a ház körül. Hol a tűzhely mellett lehetett őket látni, hol meg az ablakban rendezgetett valamelyik és ha az egyiknek a háló volt a kezében, minden a javításhoz szükséges eszközzel, akkor a másik bizonyosan a csónakot készült rendbe hozni. És mégis, e szegény négy leány sürgésének, forgásának pironogatásánál nem volt egyéb jutalma, mert soha sem volt semmi készen s mindig épen akkor kezdtek a dologhoz, mikor már kérdezték tőlük: készen van-e a reájok bizott munka?

De ha a kezük pihent, nyelvükre sem lehetett panasz.

— Tini, Kati, Fizsi, Zsuzsi! kiáltozták szüntelenül egymásnak szomszédos konyhóikból; egyik a tűzhelytől szökött meg egy perczre — mindig azt mondták, hogy »csak egy perczre« — a másik az ablakon beszélgetett ki, szintén »csak egy perczre« hagyva abba munkáját; a har-

madik, foltozandó hálóját tartva egyik kezében, a másikkal egyéb szerszámaikat cipelve; a negyedik pedig az evezőlapátra támaszkodva beszélgetett.

Nem cselekedtek semmi rosszat, csak beszélgettek. Tini, elmondta, hová készül a jövő vasárnap, Kati hogy milyen tarka kendőt vesz a legközelebbi vásáron Fizsi, Zsuzsi meg szidta a halászzal járó örökös bajt és gondot, mely miatt egy perczre sem érnek rá patyolat kendőjük szögletét kihimezni, pedig a Szent-János napi ünnepre készen kellene lenni.

Igy beszélgetve, lepték meg a halászok az ő leányaikat, a nap bármely órájában jöttek is haza. Akkor aztán a szegény fáradt öregeknek maguknak kellett munkához látni, hogy száraz kenyéren kívül egyebet is ehessenek és hálójuk a másnapi halászatra készen legyen.

Végre elhatározták a halászok, hogy leányaikat, kik otthon úgy sem tesznek semmi hasznót, elviszik a tengerre; hadd legyenek legalább ott a halászatnál valamiben segítségükre. Fölszereltek tehát egy jókora csónakot és a négy lányt is bele ültették.

De bizony kárba veszett az öregek igyekezete, hogy a lányokat munkára szoktassák; mert a négy leány most még közelebb lévén egymáshoz, csak úgy pihent, mint eddig; nyelvük pedig annál szorgalmasabban pergett.

— Tini! szólt az egyik, — Kati! felelt a másik; Fizsi, Zsuzsi, susogták ismét ketten — — és a nagy csevegés miatt nem ügyeltek semmire; a csónakot, melyben ültek, rengette és vitte a hullám, amerre akarta; észre sem vették a lányok,

mikor közé jutott, dobta a sadt. K... uszkáló... gyes sz... karjaik... vesztük... nekik. ... ban es... istenéh... És min... gésüket... és hata...

— szellem... gére a... amit él...

Ti... hiszitek... folyam... csöndes... figyelme... halászele... lett us... rájuk —

— nyelve.

— szüntel...

M... ros sz... holta u... emléke.

mikor a csónak hirtelen hegyes sziklák közé jutott és egy erős hullám úgy oda-dobta az egyikre, hogy azonnal ketté hasadt. Kapkodtak a szegény lányok a szerte uszkáló deszkadarabok után, még a hegyes szikla-csucsok felé is nyújtogatták karjaikat, melyek épen az imént okozák vesztüket. De a sors nem kegyelmezett nekik, el kellett veszniök. Végső tusájukban csak azért könyörögtek a tengerek istenéhez, ne hagyja legalább lelküket. És mintha ez meghallgatta volna könyörgésüket, mert megszólalt egy dörgedelmes és hatalmas hang ilyképen:

— Legyen! éljetez tehát örökké, de szellemetek legyen folytonosan segítségére a hajósoknak, hogy helyre hozzátok, amit éltetekben elmulasztottatok!

Ti, kik mesémet olvassátok, de nem hiszitek, hallgassátok csak meg, mikor a folyam vagy tenger partján jártok, szép csöndes estéken, midőn minden neszt megfigyelhettek, — miként beszélget a négy halászeleány egymással a hajókerék mellett uszkálva, ha netalán szükség lenne rájuk — —

— Tini! Kati! pattog kettőnek a nyelve.

— Fizi, Zsuzsi! suttogja a másik, szüntelen csevegés közben.

Mert hiába! a szokás, különösen a rossz szokás, olyan hatalmas, hogy még holta után is megmarad legalább az — emléke.

VÁNDOR KÉPKERESKEDŐK.

DIDLUM dáj, didldum daja
 Van szerendzsem, ász'szolgája!
 Nállung lehed mekfabni,
 A naty fitez Húmati,
 A Ragóezi is mekfon,
 És a naty Nabóleon,
 Mínten híres empereg
 Mi nállung mekfehedneg,
 Mínten doropnak asz ára
 Csag nócz grajcezer, nem is trága,
 No elére tyeregek,
 Csag mi túlunk fegyenek,
 Didldum dáj, didldum daja,
 Van szerendzsem, ász'szolgája!

SZAPPAN-BUBORÉK.

SEBBEL lobbal előáll

Kiesi Pál.

Hol a tál?

Kiabál,

Kiesi Lenke rá talál.

Benne szappannyal babrál.

Kiesi Pál

Majd zsebében kotorál,

S aztán a szappany habjából

Szivárványokat csinál.

MÉNES A TISZA PARTJÁN.

(Képpel a 232—233. lapokon.)

A SZÉP magyar alföld róna síkságán, — ott lehet ám igazán a széllal versenyezve lovagolni. Nincs itt hegy, de még dombocska sem, árok, patak sem fut keresztül az uton s a síkság olyan nagy, hogy még a gőzmozdony is alig bírja egy nap végig futni. Mikor magyar őseink ezelőtt ezer esztendővel beköltöztek, azért is szerették meg a szép alföldet, mert ez pompás hely volt az olyan lovas nemzetnek, mint ők voltak.

Akkor a föld még nem volt föl-szántva, a meddig a szem látott, kövér legelő terült el s ezen nagy csapatokban legeltek a szarvasmarhák és a tüzes vérű lovak. Most már a szorgalmas gazda föl-szántja és beveti a földet, de azért még mindig van elég hely, a hol a csikós az ő lovait legeltetheti.

Szép látvány az, mikor a ménes kint van a mezőn. Sokszor száz vagy még több ló van együtt, öreg és fiatal, mind szabadon, kénye-kedve szerint ficzánkolva, ug-rálva, heverészve. A csikós lóháton őrzi a szilaj állatokat, melyek még neki is alig-alig engedelmeskednek s ugyancsak van

dolga a hatalmas karikás ostornak, melynek pattogása fölér egy-egy puskadurranással. De nem is sokat zavarja őket a csikós, legelészhetnek tetszésükre, csak tilosba ne menjenek és messze ne tévedjenek. El-elvezeti őket a Tisza vízéhez, megitatja, aztán megint visszatérnek a mezőre.

Az ily ménesbeli lovak rendkívül szilajok s bizony nem kis fáradságba kerül, ha a gazda valamelyik lovat be akarja vinni az istállóba, hogy aztán kocsiba fogja. De akár milyen vad és szilaj a ló, a bátor, izmos csikós végre is megfékezi s egy-két hét mulva a büszke mén szépen engedi magát befogatni a kocsni elé, ha talán sajnálja is a szép szabad életet, melyet a sík rónaságon boldogan töltött.

»Háro
kem«, mona
»egészen 2
édes apám
mert finom
tük. A legol
az ára 50
egy-egynek
gább fajtal
kr. az ára
galambom
megemliten
galambok
két másik j

FO

NEMCSA
mezől
embernek
ruházatot
sokféle áll
vadászna
sokaságu
gyöngyöt
pedig élne
tok is, me
vizben, ha

Találós mese.

(Számrejtvény.)

»Három fajta galambom van nekem«, mondá Jani egyik tanuló társának, »egészben 20 darabom, s mind a huszért édes apám átlagban fizetett 20 forintot, mert finom faj-galambok is vannak közöttük. A legolcsóbb fajtabeli közül egy-egynek az ára 50 krajczár; a közép fajtabeliből egy-egynek 75 krajczár az ára; a legdrágább fajtabeli közül egy-egynek 1 frt 50 kr. az ára. Már most találd ki: hány galambom van nekem minden fajtaból; megemlítem még, hogy az egyik fajtabeli galambok száma ugyan akkora, mint a két másik fajtabeli galambok száma.«

FÓKA-VADÁSZAT.

(Képpel az 210. lapon.)

NEMCSAK a szárazföldön, az erdőkben, mezőkön vannak vadak, melyek az embernek hasznára válnak s eleséget, ruházatot adnak; a végtelen tengerben is sokféle állat lakik, melyekre az emberek vadásznak. Ott él a megszámlálhatatlan sokaságú hal, az ehető osztriga, a drága gyöngyöt termő kagyló; ezek mellett pedig élnek a tengerben melegvérű állatok is, melyek nem maradnak mindig a vízben, hanem néha-néha kimennek a

szárazföldre is pihenni és a napon sütkezni.

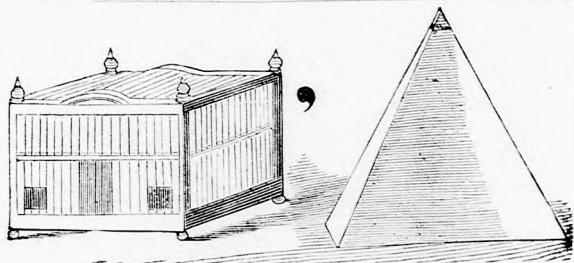
Ilyen félig vízi, félig szárazföldi állat a fóka is, melyről régebben már beszéltem nektek. Nagyon jámbor, szelid állat s könnyen meg is szelidül, úgy hogy engedelmesen követi gazdája parancsát. Testalkata a száraz földön nagyon ügyetlen, mert hátul egészen hal-forma, első lábai is inkább uszonyhoz hasonlítanak s ezért, míg a vízben pompásan tud uszni, a szárazon csak nagy nehezen bír mozogni. De azért minden évben van bizonyos időszak, mikor a fókák nagy csapatokban kimásznak a száraz földre s ott néhány hétig heverészve pihennek.

Pihenő helyül mindig csöndes, félreeső szigeteket választanak, hol ember nem lakik. Csakhogy azért mégsem menekülnek a veszedelemtől. A tengerészek pontosan tudják, hol és mikor szoktak a fókák megjelenni; meglesik tehát és nagy vadászatokat rendeznek rájuk, mert a fóka bőre és zsirja igen becses portéka.

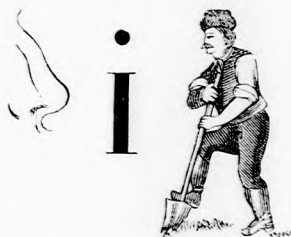
A vadászoknak csak arra kell ügyelni hogy a fókákat a víztől eltávolítsák, mert ha a vízbe ugorhatnak, ott aztán senki sem éri utól őket Nagy lármával riasztgatják tehát be a szárazföldre s itt könnyű szerrel lelövöldözik, mert a szegény fóka futni nem tud, védeni sem tudja magát és így néhány ember egész nagy falkát ejtethet zsákmányul.

K É P R E J T V É N Y E K.

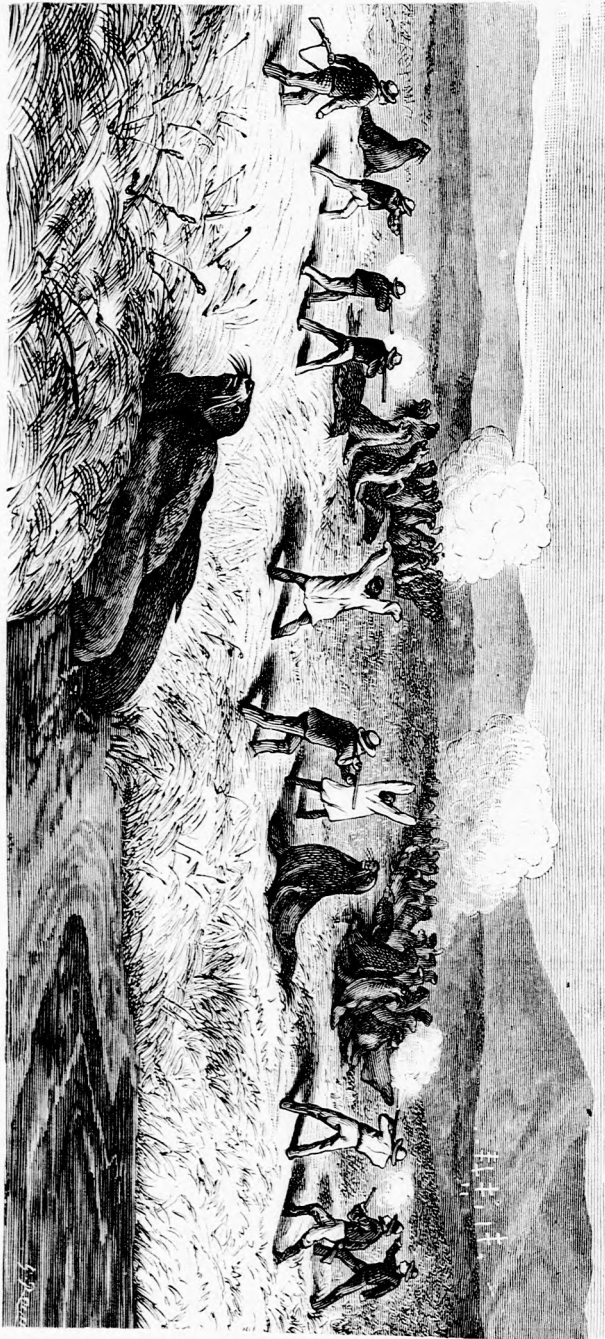
I.

II.

FÖKA-VÁRÁSZATI. (Lásd a 239. lapon.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVII.
köt. 12-ik számában kö-
zölt betűrejtvény megfej-
tése:

„Véka.“

Helyesen fejtet-
ték meg: Kann Gyula,
Strék Géza, Füller Irma és
Gizella, Wittenbarth Izidor,
Bobunyk János, Bagi Mi-
like, Zákó Emma, Schlesin-
ger Pál, Beer Klotild és
Olga (sajátkezű irást kívá-
nok! F. b.), Balássovich
Alice, Nagyperkátai izr.
iskola tanulói, Lingauer Ma-
riska, Arany Irén, Faragó
Pista, Kreskay Piroska, Ber-
zevicy Gyula, Weigl Mária,
Horváth Mártha, Pista és
Andor, Dienes Lenke, Wan-
ka Feri, Viczián Mariska,
Géza és Berezi, Csávósy
Gizuska, Simonyi Iván,
Szentirmay Béla, Buday
Emma, Siska Erzsike,
Glyeczy Palika, Pollák Re-
beka, Hugo és Béla, Mühl-
rad Móríc.

*

A »KIS LAP« XVII.
köt. 13-ik számában kö-
zölt képrejtvény megfej-
tése:

„Furfang.“

Helyesen fejtet-
ték meg: Dallos Paula,
Ajtai Emil, Nagy Géza,
Müller Laczika, Faragó
Pista, Siska Erzsike, Kres-
kay Piroska, Szentirmay
Béla, Viczián Mariska, Géza
és Berezi, Skriba Ilona.

*

A »KIS LAP« XVII. köt.
10-ik és 11-ik számaiban
megjelent rejtvények meg-
fejtését utólag még beküld-
ték: Fried Jenő, Mühlrad
Móríc.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1879. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.